

(Την συνέντευξη πήραν οι μαθητές της Ε' & ΣΤ' του 5^{ου} Δημοτικού Σχολείου Ζωγράφου, την Πέμπτη 8-1-2009)

ΕΡ.: Κύριε Γιαννάτο έχετε νοιώσει καμιά φορά αμήχανα, όταν παίζετε θέατρο;

Μ.Γ.: Βεβαίως. Την πρώτη μέρα, κυρίως στην πρεμιέρα. Όταν ανεβάζουμε ένα καινούριο έργο, θα έλεγα ότι υπάρχει τρακ όταν το παίζεις την πρώτη φορά.

ΕΡ.: Ποιος είναι ο πιο δύσκολος ρόλος που έχετε παίξει;

Μ.Γ.: Αυτός που παίζω τώρα, στο θέατρο. Είναι μια ιταλική κωμωδία., του Λουίτζι Λουνάρι, «Τρεις πάνω στην κούνια», είναι ο τίτλος και το παίζω σε σκηνοθεσία Α. Αντωνίου, μαζί του στην ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ. Η κωμωδία παιδιά, είναι πολύ δύσκολη. Το αστείο είναι δυσκολότερο από το κλάμα. Παλιά υπήρχε και ο υποβολέας που βοηθούσε τον ηθοποιό. Τώρα καταργήθηκε.

ΕΡ.: Ποια συναισθήματα έχετε όταν «βγαίνετε» στο θέατρο ή στην τηλεόραση;

Μ.Γ.: Συναισθημα χαράς. Αν είσαι στεναχωρημένος, καλύτερα μη βγαίνεις. Επίσης κατά περίεργο τρόπο και άρρωστος να είσαι όταν παίζεις γίνεσαι ο ρόλος σου, δηλαδή γίνεσαι καλά, είσαι καλά όσο παίζεις, πάνω στην σκηνή τα ξεχνάς όλα. Τι να σας πω. Εάν υπάρχουν χίλια επαγγέλματα, το επάγγελμα του ηθοποιού το βάζω πρώτο. Είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε τον κόσμο να περάσει ωραία, είτε γελάσει, είτε κλάψει.

ΕΡ.: Γιατί παίζετε συνήθως τον Τούρκο;

Μ.Γ.: Επειδή γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Κωνσταντινούπολη, γνωρίζω τα τουρκικά άπταιστα. Όταν λοιπόν γράφεται ένα σενάριο και υπάρχει τέτοιος ρόλος με φωνάζουν άμεσα.

ΕΡ.: Τι θα λέγατε σε κάποιον από μας, αν ήθελε ν' ακολουθήσει αυτό το επάγγελμα; Υπάρχουν δυσκολίες;

Μ.Γ.: Πολλές. Και μην παρασύρεστε απ' αυτά που ακούτε?. Για να καταλάβετε σήμερα είμαστε 15.000 ηθοποιοί εγγεγραμμένοι. Ασχολούνται μόνο 200 περίπου. Οι άλλοι; Γ? αυτό σας λέω ότι υπάρχουν δυσκολίες. Απ' την άλλη μεριά ηθοποιός σημαίνει ποιώ, φτιάχνω ήθος, είναι πολύ σημαντικό να το γνωρίζεις και να το αισθάνεσαι αυτό στην δουλειά σου, όπως εξίσου σημαντικός είναι και ο ρόλος των δασκάλων, και βέβαια των δασκάλων σας, τους οποίους πρέπει να σέβεστε και να αγαπάτε. Το επάγγελμα του ηθοποιού, όπως και του δασκάλου είναι λειτούργημα! Πριν γίνεις όμως οτιδήποτε πρέπει να γίνεις σωστός άνθρωπος.

ΕΡ.: Πώς αποφασίσατε να γίνετε ηθοποιός και πότε ξεκινήσατε;

Μ.Γ.: Από μικρός ήμουν πειραχτήρι. Μου άρεσε να κάνω τους φίλους μου να γελάνε. Με λόγια αλλά και με έργα. Έτσι αποφάσισα να γίνω ηθοποιός, και το 1965 μπήκα στη

Δραματική Σχολή. Η πρώτη μου ταινία ήταν «Οι στιγματισμένοι» με τη Μάρω Κοντού και το Γιώργο Φούντα και μετά «Η αρχόντισσα και ο αλήτης».

ΕΡ.: Ποια είναι οι αγαπημένες σας ταινία;

Μ.Γ.: Απ? τις ελληνικές «Τι έκανες στον πόλεμο Θανάση», με το Θανάση Βέγγο, το κορυφαίο για μένα Θανάση Βέγγο. Έναν άνθρωπο με Α κεφαλαίο. Από τις ξένες «Το Εξπρές του Μεσονυκτίου».

ΕΡ.: Προτιμάτε το θέατρο ή την τηλεόραση;

Μ.Γ.: Το θέατρο ασφαλώς. Είναι η καλύτερη μορφή τέχνης. Η Ελλάδα διδάσκει θέατρο κι έχουμε βαριά κληρονομιά. Τα νέα παιδιά πρέπει να τη μεταδώσουν. Στο θέατρο αισθάνεσαι αυτό που κάνεις. Το κοινό είναι μπροστά σου. Στην τηλεόραση ή στον κινηματογράφο μπορείς να κάνεις λάθος, στη σκηνή όχι. Η τηλεόραση είναι για κέρδος δεν περνάει μυνήματα.

